

Jób hiányérzete

Köszöntés: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű (Mt 11,28-30).” Ámen.

Gyülekező ének: 86. zsoltár: 1-3. verse: „Hajtsd hozzám, Uram, füledet...”

Fennálló ének: 151. dicséret: „Uram Isten, siess...”

Fő ének: 276. dicséret: „Egyedüli reményem Ó Isten csak te vagy...”

Előfohász: „Erőm és pajzsom az Úr, benne bízik szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát. Az Úr az ő népének erőssége, felkentjének megsegítő ereje. Segítsd meg népedet, áldd meg örökségedet, légy pásztora, és gondozd örökké (Zsolt 26,7-9)!”

Lekció: Lukács evangéliuma 14,15-24

„Mikor pedig ezt az egyik vendég meghallotta, így szólt hozzá: Boldog az, aki Isten országának vendége. Ő pedig a következőképpen válaszolt: Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van! De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem! A másik azt mondta: Öt pár ökröt vettem, megyek, hogy lássam, mit érnek. Kérlek, ments ki engem! Megint egy másik azt mondta: Most nősültem, azért nem mehetek. Amikor visszatért a szolga, jelentette mindezt urának. A ház ura ekkor megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat! A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely. Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam. Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat.”

Előíma: Köszönjük Istenünk, hogy a valódi siker abból fakad, hogy életünket a Te értékeid szerint éljük. Jobb egy nap a Te házában, mint ezer máshol. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát megaláztatik, és aki pedig megalázza magát, az felmagasztaltatik. Hálások vagyunk Urunk, hogy Te nem késelel, a Te órad a legpontosabban működik, és semmi nem kerül el a Te figyelmedet. Kérünk, tekints ránk most is. Nézz bennünket kegyelmed szemüvegén, hogy észrevegyük

napfényedet, erődöt és szeretetedet. Vakítsd el ma is erős hatalmaddal a mi életünket, hogy Általad lássunk, Veled szolgáljunk, Téged kövessünk és Rád figyeljünk. Vezess és oktass bennünket igazságodra, mert Te vagy a mi üdvözítő Istenünk. Fogadj be és fogadj el, úgy amint vagyunk. Köszönjük, hogy Te a mi szívünket nézed és nem a mi szövegeinket. Megmutatod az életre vezető utat és nem keresed a kifogásokat, hanem építesz teljesen személyesen. Úr Jézus Krisztus, láss meg bennünket, hogy ne féljünk bízni Benned. Töltsd be szükségünket valódi mennyei kenyérrel. Vezetésért kérünk, hogy Általad lássunk és tekintsünk a holnapba. Kérünk, ne engedd el kezünket, hogy mindig gyermeki bizalommal legyünk irántad, aki magad vagy az élet világossága, drága Kezesünk. Légy ma is a mi menedékünk és álld meg istentiszteletünket. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 359. dicséret 4. verse: „Míg bujdosunk e pusztában...”

Textus: Jób könyve 17, 1-10

„Bizony, gúnyolódásban van csak részem, gáncsoskodásaik miatt le sem hunyom a szemem. Tedd meg, vállalj értem kezességet! Ki más kezeskednék értem? Mert szívükből eltávolítottad az értelmet, azért nem engeded fölülkerekedni őket. Mások előtt prédával dicsekszik, miközben elsorvadnak fiai: így tett példázattá az emberek előtt; olyan lettem, mint akit arcul köptek. Tekintetem elhomályosodott a bosszúság miatt, minden tagom olyan, mint az árnyék. Elszörnyednek ezen a becsületesek, és az ártatlan felindul az elvetemült miatt. De az igaz ragaszkodik a maga útjához, és aki tiszta kezű, annak megnő az ereje. De jöjjetek csak mindnyájan újra, úgysem talállok bölcset köztetek!”

**Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet,
drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Olyan sokan sok féleképpen köszönik meg, vagy épp nyilvánítják ki hálájukat. A hálaérzet ma már nagyon kiveszett a világból. Az élet apró örömeit felváltotta az élet habos oldala, amit nem lehet félvállról venni. Az a békés, belső biztonság hiányzik a mindenkori életből, amit a külső tényezők miatt nem tudunk, és sokszor nem akarunk leválasztani és épp ezért a panasz, a siránkozás és a kétségbeesés útját választjuk az igazi megoldás helyett. Jóbnak is hiányérzete van, hiszen ki lesz az ő keze? Kire támaszkodhat? Kinek panaszolhatja el bűjájat-bajját? Ki hallgatja meg olyan bizonyosan, hogy életre támasztja fel és megvigasztalja?

A mi életünkből is hiányzik egy igazi kezes. A bebiztosítás világában élünk és úgy gondolkodunk, hogy nincsen, aki bennünket teljes mértékben felemelhetne.

Önmagunk kezesei lettünk. Önmagunk szerencsésének a kovácsai vagyunk. Önmagunk elől is menekülünk, csak ne kelljen valakinek hálálkodni, ne kelljen valakivel megosztani az időt. Vágyunk a kezesre, de nem tudjuk teljes átadni, rábízni magunkat. Vágyunk azokra a pillanatokra, amikor a lelkünk a semmittevés világába távozik, de nem tudjuk elképzelni, hogy mi az ára ennek a nagy kezességnek, mert úgy gondolkodunk, hogy mindennek ára van. Isten meghívása azonban szól. És hányan ma is figyelmen kívül hagyják. Nem akarjuk, nem szeretnénk teljesen kiszolgáltatottakká válni. Barátok vannak, míg mi is vagyunk, és vannak eszközeink ahhoz, hogy láttassuk magunkat, mint a tékozló fiú esetében. Amit Jób óhajt az mindannyiunk vágya, csak még önmagunknak sem merjük bevallani igazán. De vajon kinek szól ez a mély, lélekből jövő kérdés? Milyen kezeset keres Jób? Az értelem nélkül, a világban és világba menekülő embert, a barátot? Mivel kezeskedhet egy ember a másik emberért? Az Urat keresi, akivel most is viaskodik és harcol, hogy mentse meg?

Istenhez címzett szavak ezek, aki a létünk, mindenünk koronatanúja. A belső világunk tükre. A fogantatásunk pillanatától ismer bennünket és kutatja mindazt, ami velünk kapcsolatos. Az élet legnagyobb magyarázóját, élettörténetének a megértőjét keresi Jób. A belső ember legnagyobb kérése ez. Ismerj meg Uram és vállalj fel engem. Igazából azok a dolgok léteznek a mi életünkben, amelyek Isten által látunk meg. Csak azok a dolgok felismerhetőek, amelyeket Ővele, Őáltala és Őbenne ismertünk meg. Ő tesz bennünket az igazság ismerőjévé, a szeretet megélőjévé, a kegyelem gyakorlójává, az irgalom cselekvőjévé. Isten meghívásával az ő közösségébe mutatja meg, hogy hol és hogyan érdemes élni.

Mi sajnos egy olyan világot alkottunk magunknak, amelyben létünket mások szavai határozza meg. Megszoktuk, hogy a környezetünk egzisztenciánk, létünk formálója. Mások szava értékesebb az Úr színigaz beszédétől. Ezért szerepeket játszunk, és várjuk a dicséreteket. Várjuk a fölösleges köreteket. Élünk a megfutott tiszteletköröket, amelyek mögött nincs érzés és nincs igazi tartalom.

Folyamatos megerősítésre várunk. Az ember szava döntő, hogy milyen az én lelki világom. A megfelelés hegyét megfutva szinte már a lejtőről lecsúszva Jóbbal kérdezzük: „Tedd meg, vállalj értem kezességet!” Mert a vagyon, a rang, a presztízs: a föld, az öt pár ökör, a házasságkötés, és minden más kifogás. Ma is kifogásokat keresünk egymás előtt, és mégis vágyunk egymás elfogadására. A legnagyobb vágya a mai embernek Jób kérése és életének a legnagyobb hiányérzete, hogy senki sem vállal garanciát semmiért. Nincs felelős és nincs felelősség.

Az ifjaink egyszerre pszichiátriai kezeléseken vesznek részt, mert úgy érzik, nem kellene. Az agg testvérek a nyugdíjas otthonok kényszeredett lakói. A dolgozó ember pedig csak aludni jár haza, és míg bírja, addig csinálja és hasztalan fáradozás mindaz, amit ebben a mókuserékben produkál, mert nem szereti, nem becsüli, nem értékeli, amije van, hanem nyűg és szenvedés számára az élet. Jób épp ezért egy olyan kezeset keres, aki előtt simán megvallhatja, hogy kicsoda akkor is, amikor senki sem látja. Nem akarja megjátszani a szerepét, nem akar a legjobb édesanyai, édesapai szerepben tetszelegni, hanem élni akar a lehetőséggel. Élni akar a menny meghívásával. Élni akar szerencsétlen állapotában is a legnagyobb áldással. Számára megtiszteltetés lenne, ha valaki meghívná és behívná.

Egy olyan ember, aki valóban beteg, szegény, nyomorék, sánta és vak nem a külső kép kialakításában fáradozik, hanem Istent keresi. A belső ember megerősítésére vágyik. A belső embert pedig nem kell kényszeríteni, ha szükségét érez, hogy betérjen és eljöjjön. Amíg magamat keresem önmagam erejével, addig szétesem, de ha megvallom, hogy segítséget, valódi békességet magamon kívül kell keresnem, akkor egyesül bennem minden. Isten mindent a helyére rak. Olyan Úr, Akinek nincs szüksége tanácsra. Olyan Isten, Aki Fiában vállalta az élet kezességét. Kezeskedett az életünkért. Mindig az ember mellett voksol. Olyan kezeset keres, aki az újszövetség lapjain egyszerre ember és

egyszerre Isten is. A mi Urunk Jézus Krisztus. Ő valódi, igaz ember és valódi, igaz Isten is. Belsőleg érezte az elhagyatást. Saját bőrén tapasztalta, milyen ebben a világban éhezni, szomjazni. Kért inni is és enni is. Sokszor nemmel válaszoltak neki is. Érezte életében a reménység krízisét, sírt, haragudott, amikor emberi értetlenséggel találkozott. Bántotta Őt a szív kemény állapota és sok esetben kitért a rágalmazók közösségéből. Találkozott az éljenző tömeggel és a halált skandáló, beetetett néppel is. Krisztus valódi ember volt és valódi Isten is, ahogy a Zsidókhoz írott levélben olvassuk: *„Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk (Zsid 4,14-16).”*

Jézus Krisztus evangéliuma, örömhíre válasz a Jóbi elkeseredésre. Azt az Urat, akit Jób megsejtett és óhajtott, a palesztinai nép látott, érintett és végül Isten akaratából olyan Kezese, Megváltója és Szabadítója lett mindenki életének, aki hisz Őbenne és Őáltala. Az átszegezett kezei által Isten mindenkit magához fogad és kezei mindannyiunk életét eléri és rárakja mindazok életére, akik Vele akarnak boldogulni. Isten olyan kezes, aki az embert éppen a kereszttel köti magához, hogy lássa, minden szüksége megoldódik.

Drága testvérem! Milyen segítséget szenvedsz? Mibe fáradtál bele? Miben szorulsz segítségre? Ne a világot kérdezd és ne a világban keresd a válaszokat, hanem az egyetlen egy megoldásban, Aki mindent meg oldott és meg tud oldani. A megoldás öt betű: Isten. Az Úr életed igazi kezese. Ámen.

Utóíma: „...vigasztalta őket, és szívhez szólóan beszélt velük (1Móz 50,21b).”

„Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval (Róm 12,21).”

„Ne vedd ki számból teljesen az igazság beszédét, mert a te döntésedre várok (Zsolt 119,43).”

„Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait. Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesebben bizonyuljon (IKor 4,1-2).”

„Én formáltalak, az én szolgám vagy te, Izráel, nem feledkezem meg rólad (Ézs 44,21b)!”

„Az eget hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny (Zsolt 19,2).”

„Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék! Öröme van-e valakinek? Énekeljen dicséretet (Jak 5,13)!”

„Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, Uram, támogatt engem (Zsolt 94,18).”

„Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az. Ő pecsétjével el is jegyezt minket, és a Lélek zálogát adta szívünkbe (IIKor 1,21-22).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: Jézus mondja: „Szomorúságotok öröme fordúl... (Jn 16,20b)”

Áldás: „Elvetette Isten az ő népét? Szó sincs róla (Róm 11,1)!” Ámen.

Záró ének: 469. dicséret: „Jézus nyájas és szelíd...”

Füle Lajos

Ó, mondd tovább, URAM, ó mondd tovább! Nevemen hívó szóval hívogass! Mondj új Igét – legyen bár benne vád -, de szólj, okíts! Ne nőjön újra gaz lelkemben, míg árnyéka nő a napnak, s épség, erő lassanként cserbenhagynak.

Füle Lajos: **Segíts, mert elveszek, Uram!**

Lábam sötétbe' jár, előlem elsuhana napsugár. Szívemben száz tövis sajog, kitépni nem lehet. Boldogtalan vagyok Tenélküled. Ne hagyj magamra, Istenem! Magamban elveszek. Csak egy szót szólj nekem, s újjá leszek!